

Înflorire

Felix

„Se arată florile pe camp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre.” (Cântarea cântărilor 2:12)

Gerul se resoarbe și, ieșind din scenă,
Scutură dramatic al cortinei fald,
Iar din rădăcina timpului, perenă,
Primăvara intră îmbrăcată-n cald.

Este grea lumina însolzată-n aur,
La fereastra vieții năvălind șuvoi,
Și-mpărțind regește din acest tezaur
Înveșmântă lumea toată-n straie noi.

N-am deajuns ferestre să primesc lumină,
Nu-mi ajung doar ochii, mă deschid prin pori
Să trăiesc minunea de culoare plină
Când pământul râde către noi cu flori.

Doamne, ce minune! Câtă bogăție!
Curge viu culoarea dând luminii rost,
Înflorirea însăși, strop de veșnicie,
Învățându-și, iată, rolul pe de rost!

Sărutăm corole, inspirând culoare,
Și ne curge-n vene timpul înflorit
Când, dorind fierbinte, cerem cu ardoare
Înflorire sacră, trai neprihănit.

Doamne, dă-mi petale, înflorindu-mi viața,
Ca să port în cupă roua de cleștar
Și, spre veșnicie rămânând cu fața,
Să iubesc ca Tine, revărsând nectar!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 9 aprilie 2017